

Millum jóla og
nýggjár kemur
einki blað.

SOSIALURIN

FRÆLSI

JAVNADUR

BRÖDRALAG

NR. 95

MÁNADAGIN
23. DESEMBER 1963

36. ÁRG.

Jólastjórnan tók at lýsa

Eg siggi hann, tó ikki nú,
eg hómi hann, tó ikki í
nánd. Stjórna rennur upp
av Jákupi, veldisproti
risur av Ísrael

4 Móseb, 24.17.

Mannaættin gekk í myrkri.
Syndarinnar kolsvart: nátt hevði
lagt seg yvir hana. Og ongastaðni
fann hon nakra ljósglæmu í öllum,
hvar hon enn vendi sær. Hvussu
nógv hon enn royndi at eta av
kunnskaparinnar træi, so kundi
hetta hvørki metta ella kasta min-
stu ljósglæmu inn í tað myrkur
hon válaði í. Tað svik, sum or-
nurin gjordi ímóti fyrstu foreldrum
okkara, kom til allar tíðir at verða
hesin myrki dapri skuggi, ið fylg-
ir tí einstaka menniskjanum og
tognar skuggin meir og meir sum
livsdagur tess stytst.

Tó hevði Guð, innan hann rak
Adam og Evu út úr Edens hava,
givið teimum vónina um ljósari
dagar; men syndin tók til á jorð-
ini og menniskjan gloymdi heilt
hin sønna livandi Guð og harvið
eisini lyfti um hann, ið koma
skuldi at morla høvdi á orminum.

Men so er tað, at Guð trýgur
á móti lyfti sínum, tekur og útvelur
sær eitt fólk út úr fólkahavinum.
Valgið fellur á Ísraels fólk og skal
til allar tíðir vónarinnar glæma
ana her. Hetta fólk kom so at
verða berarar av fyrjafátting Guðs
upp igjøgnum öldir. Ymist var,
sum hetta ljós brann, men ongan-
tíð slóknaði tað heilt.

Ja, tey komu at standa so sum
hesin: »Eg siggi hann, tó ikki nú,
eg hómi hann, tó ikki í nánd.«

Men sum tíðin liður, so gerst
henda vónin sterkari og sterkari.
Guð hevði í sínum ómetaliga kær-
leika hildi oljuna viðlíka á vónar-
ánnar lampu, ja enn tá skróðs log-
an hægri al sum mænnaættin nærk-
aðist tíðins fyllu.

Og so er tað, at tað óendaliga
stóra hendir, at riva kemur í
myrkrð og stjórnan tendrast, hon
sum til allar tíðir skal koma at
standa sum hin einasta leiðstjórna
heim aftur til fæðirhúsið við teim-
um mongu bústøðum.

Á jolum fyrri skjótt 2000 árum
síðani hendi hitt stóra umskiftið,
at meðan fólk fyrr hevði staði og
sagt: »Eg siggi hann, tó ikki nú,
eg hómi hann, tó ikki í nánd.« so
kundi tey nú siggia hann har hann
lái í krubbuni, ja sum tað hendi
við Símeon í templinum, taka
hann í favn og siga:

»Harri, nú letur tú tenara tín
fara í frið: eftir orði tínum; tí at
eygu míni hava sæð frelsu tína...«

Jú, jólastjórnan tók at lýsa.

Og hon lýsir ongantíð klárari
enn netuppi í dag. Tí í øllum tí
nógva, sum menniskjan hevði at í
dag, og hvussu nógv hon enn royn-

GLEÐILIG JÓL

Eitt barn er føtt í Betlehem,
tí gleðir seg Jerusalem!
Halleluja, halleluja!

Ein ungmoy har so reín og skar
Guðs halga son í heim'n bar.
Halleluja, halleluja!

Tey lögdu hann á krubbustrá,
Guðs einglar sungu gleðir tá,
Halleluja, halleluja!

ir at eia av kunnskaparinnar træi,
so kastar hetta ikki! ennað enn ein
enn longri og myrkan skugga inn
yvir livsveg'n. Vi kunnu bert
hugsa um atomkrefturnar.

Nei, bert ein stjórna lýsir í øl-
um hesum myrkrð og tað er Jesus.
Jú, skaldi hevur retti:

Har, ið nátt er myrkari, lýsir
sum ein víti Jesus navn.
visir hvørjum vilstum fari
trýgga leið til frelsu havn.

Og tá sol til víða gongur,
bjartast Jesu navn er tá,
har hin frelsti skerin syngur,
prisar honum himni 2.

Teir hómaðu — vit siggia.

Av hjarna ynski eg tær lesara
eini sonn kristin jól, og tað far tú
bert við í trúnni at siggia Jesus,
sum frelsaramann frá synd tini og
sum tann ið er tær í nánd nú tú
fer inn í eitt nýtt ár. At siggia

hann og ganga saman við honum
gevur frið og gleði og kastar hetta
ljósa, flanga ljósglæmu inn yvir
veg'n, ja so langa og ljósa at tú

Havfrúgvín og kongabørnini

Einaferðina var tað ein kongur,
sum ráddi fyrri einum stórum ríki
langt burturi í verðini. Hænn átti
nógv herskip. Best dándi honum
at vera á sjónum. Tí lá hann úti
við skípum sínum í langar tíðir,
bæði summar og vetur.

Nú ein ferðina, kongur kemur
heim yvir havið frá herferð,
stoðgar skipið hjá honum úti í
vllini sjógv. Djúpi er og einki
land at siggia, so skipsmennirnir
feta ikki, hvat ið bagir. Teir fara
so til kongin og siga, hvussu vorð-

hómar roðan av tí æviga degi hand
en deyða og grøv.

Gleðilig jól og gott nýttár í Jes-
usar navn.

Henry Andreassen.

ið ið er, at skipið er stoðgað —
hoast vindurin blæsar og seglini
standa full.

Kongur kemur á dekk, hyggur
allastaðni. Jú, nú sær hann, tað
situr ein havfrúgvín á einri aldu
framman fyrri skipið. Hann røpar
á havfrúna: »Hvat vil tú mæ?«

Hon svarar: »Tú sleppur aldri
híðani, úttan tú lovar mær tað
fyrsta liv tú hittir, tá ið tú kem-
ur til tína heimastrond.«

Konginum líkar hetta einki.
Men hann veir sær einki ráð, utt-
an at geva hetta lyfti. Tað ger

hann so. Og beinan vegin fer skipið
ið áður at sigla. Tað var væl av
vindi, hann lá rúmæn, so tað leið
væl eftir hjá teimum. Skjótt sóu
teir land.

Kongurinn átti ein einasta son

JÓL

Tey eru sum deyðin — jólíni.
Tey koma altíð áður vit vara av
tí, og tess eldri ein verður, tess
skjóðri tykjast tey at koma á
hvørjum ári. Tey bera stríð og
strev við sær hjá teim flestu. So
nógv stríð og strev, at nógv eru
deyða lúgvaði, tá ið jólíni eru av.
Tey eru dýr. Kostu so nógv, at
sjálvt tey múgvandi gremja seg
um peniga trot, og hvat skil smá-
maðurin siga tá? Tey hava so nógv
an ósið og so nógv óleynað við
sær, sum kanska einki annað há-
tíðarhald á árinum, og tó verða tey
hildin til minnis um, at Guð læt
seg fœði sum menniskja. Løgði —
og tó, kanska ikki so lögði, tá ið
saman um kemur.

Søgnin sigur, at tá ið tað var
ein veruleiki, at Guð var vorðin
menniskja fyrri at bjarga teimum
frá syndini — hann vil einki hava
við tey »góðu« og »reinu« at gera,
tað er okkum syndarum, sum hann
kom fyrri at bjarga — so var illi-
maður sjálvandi meira enn illa
við. Hann visti, sum vera men, at
nú lá honum vátt undir føti. Nú
kundi brátt fara at verða úti við
valdi hans. Tessvegna setti hann
fund í helviti fyrri at samráðast við
devlarnar um, hvat nú var til ráða
at taka. Leingi sótu teir óttafullir
og ráðleysir. »Okkum er þup í
hendi,« segði illimaður. Um menn-
iskjuni í teirra stravna gerundis-
degi gloyma Guð, so faktu tey eina
ferð um árið, á jolum at minnst
til, at Guð læt seg fœði sum menn-
iskja fyrri at bjarga teimum. Tá
helt ein devíl fyrri: Hovdu vit fingi-
ð tey at farð at hildið jólíni á
ein annan hátt. Fingið tey at havt
so nógv um at vera við jólastáki,
at tey gloymdu, hví tey hildu jól,
so hevði verið væl vunnið. »Hetta
eru hyggjuráðini,« segði illimaður,
og allir devlarnir tóku undir við
honum. Teir fóru so at fáa menn-
iskjuni at hilda jól við so nógvum
hóastáki, at tey skulu gloyma, hví
tey hildu jól.

Hyggur ein at øllum jólsták-
inum í dag, at ósiðinum og óleyna-
ðinum, og minnst ein til at
skrivað stendur, at peningagind er
röcin til alt ílt, so kann ein freist-
ast at halda, at ráðini, sum devilin
gav vóru góð, og væl er gingið
íllamenni í hond. Tó, enn eru ikki
allar syftur syftar. Vit sum hoyra
jólvangelíið í dag um frelsu og
frið. Vit kunnur gera sum hildarnir
gjördu. Vit kunnur fara at vita um
hesi tíðindi: sum hend eru og sum
Harrin hevur kunngjørt okkum.
So kann þú sama henda okkum,
sum hendi hildarnar, at vit lova og
prisa Guði fyrri eftir tað sum vit
hoyrdu og sóu. Hendir hetta okk-
um, tá fáa vit eini gleðilig jól.

Hann var fimtan ára gamal. Nú
gekk hann og stundaði eftir, at
pápin skuldi koma heim. Og tá ið
hann ein dagin sær skipið koma
undan havsbrúnni, er hann ikki
seinur til strandar.

Men tá ið kongurinn stigur á
land og sær sonin koma rennandi
í móti sær, er hann illa við. Tí
hann minnst lyftið hann hevur
givið havfrúnni. Hann skundar
sær at festa eyguni við ein gult,